

XIN NHỚ ĐẾN NỖ KHỔN CÙNG CỦA CON!

Sau 25 năm hành nghề bác sĩ nhi đồng, **bà Monique Killmayer**, người Pháp, bỗng bị một chứng di truyền đánh ngã. Chứng tê liệt thần kinh não bộ điều khiển cơ thể. Bà trở thành người khuyết tật phải ngồi xe lăn và hoàn toàn lệ thuộc người khác. Bà sống căn bệnh từ 17 năm qua. Điều đáng nói là bà chấp nhận và can đảm đối phó với bệnh tật. Bà biến nó thành suối nguồn ơn thánh và cơ may phục vụ tha nhân. Xin nhường lời cho bà.

Khi chứng bệnh xuất hiện, tôi bị loại trừ khỏi giới y khoa. Không còn chỗ cho tôi nơi Nhà Bảo Sanh. Người ta đương nhiên xếp cuộc đời tôi vào ngăn tủ và khép lại, không trống không kèn! Tôi hiểu là từ nay cuộc đời tôi thay đổi tận gốc rễ. Nhưng THIÊN CHÚA Quan Phòng lưu tâm chăm sóc và đưa tôi đến trọ nơi khu vực nằm sát bên Đan Viện Biển-Đức. Chính tại đây mà tôi xin lãnh bí tích Xức Dầu Bệnh Nhân. Tôi tìm kiếm sức mạnh và van xin ơn thánh Chúa trợ giúp để có thể đương đầu với

khó khăn đang xuất đầu lộ diện.

Ngày hôm nay thì gần như tôi phải hoàn toàn ngồi xe lăn và ưu tư hàng đầu của tôi là cố gắng bảo tồn tối đa các khả năng điều khiển cơ thể để khỏi bị đưa vào Viện Khuyết Tật. Hiện tại tôi vẫn còn sống một mình nơi tư gia và được sự trợ giúp của các nhân viên xã hội.

Tôi tự hỏi: Đây là ý nghĩa đích thật của cuộc đời? Tôi từng say mê nghề nghiệp vậy mà nay phải ngưng việc. Tôi từng yêu thích trượt tuyết và leo núi vậy mà giờ đây phải ngồi im một chỗ. Vì thế tôi tìm kiếm công việc nào gây yêu thích và giúp tôi thoát khỏi cái vòng lo âu như chìm tôi nằm sát mặt đất.

Tôi bắt tay vào việc viết sách. Tác phẩm *"L'accueil de la vie, un défi pour aujourd'hui - Tiếp nhận sự sống, một thách đố cho hôm nay"* được xuất bản năm 2008. Ngoài ra tôi hợp tác với Chương Trình *"Mère de Miséricorde - Mẹ Nhân Lành"* trong việc lắng nghe qua điện thoại những người đang đối đầu với vấn nạn phá thai. Công việc này thật hữu ích và đưa tôi trở về với những ngày còn làm bác sĩ nhi đồng, tiếp rước trẻ thơ ngay ngày đầu đời của chúng. Làm việc chung với một Nhóm giúp tôi giữ mối quan hệ xã hội và không cảm thấy cô đơn.

Từ ngày lâm bệnh tôi không bao giờ nghĩ rằng đời mình không còn ý nghĩa nhưng chỉ nghĩ rằng nó thay đổi hướng đi, một hướng đi không hẳn làm tôi thích nhưng tôi phải theo. Đơn sơ thể thôi. Đối diện với căn bệnh mỗi ngày một trầm trọng thêm về cả ba phương diện: thể lý, tâm lý và thiêng liêng, tôi ngỡ ngàng nhận ra rằng con người được dựng nên là để hưởng sự sống và sự sống dồi dào. Khi một cơ thể hoạt động bình thường người ta không bao giờ nhận ra sức mạnh nội tại của nó. Giờ đây nó bất động tôi mới khám phá rằng tôi vẫn đong đầy sức mạnh sự sống. Nhưng nhất là, tôi tin tưởng vững chắc rằng THIÊN CHÚA dùng chứng bệnh của tôi để thi hành kế hoạch của Ngài, hầu giúp ích cho tha nhân và mưu ích cho chính tôi.

Tôi cũng hiểu rằng tôi phải để cho Chúa dẫn đi - cả khi phải vượt qua đông tố và sương mù - với niềm xác tín rằng tôi chỉ có thể tiến bước với sự trợ giúp của ơn thánh. Tôi cũng tìm hiểu biết THIÊN CHÚA hơn và tiến gần đến Ngài hơn. Nhưng làm sao để thực hiện được điều ấy nếu không phải là trong cầu nguyện? Và thể là tôi tổ chức cuộc đời tôi dựa theo sinh hoạt chính yếu này. Khi nào quá mệt không còn có thể cầu nguyện được thì tôi tự để mình hòa vào lời kinh của các đan sĩ Biển Đức.

Nhìn từ bên ngoài thì cuộc sống tôi chả mang lại lợi ích nào, hay ít ra là chả đáng ước mơ. Ngay cả việc tôi kiên trì tham dự các buổi cử hành Phụng Vụ của các đan sĩ Biển-Đức cũng bị xem là chuyện lỗ bịch! Nhưng không sao cả! Chính ở đó mà tôi tìm thấy ý nghĩa cho cuộc sống hiện tại của tôi. Nó giúp tôi trút bỏ mọi âu lo cũng như phó thác mọi ý chỉ người ta gởi gắm xin tôi cầu nguyện. Không bao giờ có thể tưởng được rằng người khuyết tật lại lôi kéo sự chú ý và khiến cho người khác muốn giải bày tâm sự. Và vì tôi không thể mang gánh nặng của tôi và của người khác, nên tôi chỉ còn phương thể duy nhất là chuyển lại cho THIÊN CHÚA. Đơn sơ phó thác thể thôi!

... “Xin nhớ đến nỗi khốn cùng của con, và cuộc đời con vất vưởng nuốt cay ngậm đắng. Nỗi niềm riêng canh cánh bên lòng, khiến hồn con tiêu hao mòn mỏi. Đây là điều con suy đi gẫm lại, nhờ thế mà con vững dạ cậy trông: Lượng từ bi THIÊN CHÚA đâu đã cạn, lòng thương xót của Ngài mãi không vơi. Sáng nào Ngài cũng ban ân huệ mới. Lòng trung tín của Ngài cao cả biết bao! Con tự nhủ: “THIÊN CHÚA là phần sản nghiệp của con, vì thế nơi Ngài, con trông cậy”. THIÊN CHÚA xử tốt với ai tin cậy Ngài, với ai hết lòng tìm kiếm Chúa. Biết thỉnh lặng đợi chờ, đợi chờ ơn cứu độ của THIÊN CHÚA, đó là một điều hay. Cũng là một điều hay cho người nào phải mang ách từ khi còn trẻ” (*Sách Ai Ca 3,19-27*).

(“OMBRES & lumière”, Revue Chrétienne Des Personnes Malades Et Handicapées, De Leurs Familles Et Amis, N 182, Juillet-Aout 2011, trang 20-21)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt